మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"తమర్నోపాలి కాలిదోసుగోరు కాపడమన్నారండి" అన్నాడు అంజి గుమ్మంలో నిలబడి.

షేవ్ చేసుకుంటున్న సుబ్బు వెనక్కి తిరిగి "వస్తున్నాలే పద" అన్నాడు అంజికేసి చూస్తూ.

"అలాకాదండి. ఎంటెట్టుకొచ్చేయమన్నారు" అన్నాడు అంజి మొండిగా. వాడికి పద్నాలుగేళ్ళుమాయి.

కాళిదాసుగారింట్లో పనిచేస్తుంటాడు. ఎప్పుడో ఎక్కడో దిక్కులేక తిరుగుతుంటే కాళిదాసుగారు తీసుకొచ్చి యింట్లో పెట్టుకున్నారట. ఆ పనీ యీ పనీ చేస్తూ వాళ్ళింట్లో చనువుగా తిరుగుతుంటాడు.

సుబ్బూ వెనక్కి తిరిగి సీరియస్‌గా చూశాడు.

అంజి వెంటనే భయపడ్డట్లు వెనక్కి తగ్గి "అది కోదండీ. ఆరు కొంచెం అగ్గిమీన గుగ్గిలంలా వున్నారు. ఓ..సిరాకు పడిపోతున్నారు. మీరుగాని రాపోతే నా యీపు దూదేకిసినట్టేకేస్తారండి. అందుకు" అన్నాడు నసుగుతూ.

సుబ్బూ చిన్నగా నవ్వి "వస్తున్నాలే. నువ్వెళ్ళు. నేనూ అక్కడికే బయల్దేరతున్నా" అన్నాడు.

"రావాలి మరి" అంటూ అంజి వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బు "అమ్మాజీ" అని కేకపెట్టాడు.

అమ్మాజీ పరుగున వచ్చి "అన్నా" అంది.

"నేను కాళిదాసుగారింటికెళ్తున్నా. ఈ మధ్యన వెళ్ళక ఆయన చాలాకోపంగా ఉన్నారట. వసూళ్ళు కూడా చెయ్యడంలేదుకదా. ఒక్కో మహాతల్లి కాలుపెడితే.. అంతే." అంటూ మంచంమ్మీద కూర్చుని వున్న మహాని క్రీగంట చూస్తూ అన్నాడు.

మహాకి కోపం వచ్చింది కాని దాన్ని అదుపు చేసుకుని సుబ్బూ వైపు కోరగా చూసింది.

అమ్మాజీ వస్తున్న నవ్వాపుకుని దొంగ చూపులు చూసింది మహావైపు.

"అద్సరే. పైన మీరాబాయిగారున్న భాగం రిపేర్ చేసి రంగులేయడానికి మనుషులొస్తారు. ఆ ఫ్రిజ్, గాస్‌స్టౌ తప్పా అన్నీ సీతకిచ్చేయమన్నారు. సీతని కాస్త దగ్గరుండి చూసుకోమను. నువ్వు కూడా వంటేం పెట్టుకోకు. అందరూ బయటనుండి తెచ్చుకోండి. సీతకి సామాను పట్టుకెళ్ళడానికి పనివాళ్ళని సాయపడమని చెప్పు. అమ్మాణమ్మగారి సంగతి మాత్రం మరచిపోకు" అంటూ అమ్మాజీకి డబ్బిచ్చి స్నానానికెళ్ళిపోయాడు సుబ్బు.

సుబ్బు వచ్చేలోపున అమ్మాజీ వెళ్ళి పాపాయమ్మ దగ్గర దోసెలు తెచ్చి, మహాకిచ్చి సుబ్బూకి పక్కన పెట్టింది.

సుబ్బూ గబగబా టిఫిన్ తిని వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎప్పుడు చూసినా అమ్మాణమ్మగారంటాడు. ఆవిడెవరూ?" అనడిగింది మహా టిఫిన్ తింటూ అమ్మాజీని.

"ఆ మూలగదిలో ఉంటారండి. ఎవరితోనూ మాట్లాడరు. బయటకిరారు. బాగా బతికిన మనిషిలా అనిపిస్తారండి. ఉంటే తింటారు లేకపోతే లేదు" అంది అమ్మాజీ.

"మరి.. ఇంటద్దెలా?"

"ఏదో మనియార్డర్ వస్తదండి. ఎవరంపుతారో తెలియదు"

"మరి సుబ్బాకేంటి ఇంటరెస్టు?"

అమ్మాజీ నవ్వింది.

"అలా అడిగితే ఏం చెబుతావండీ. ఇప్పుడు మీరెవరో తెలీదు. సుబ్బా మిమ్మల్ని సూడ్డంలేదా! అన్న మనసు ఎన్నపూస."

మహా ఇంకేం మాట్లాడలేదు.

పని వాళ్ళొస్తే వాళ్ళని తీసుకుని పైకెళ్ళింది అమ్మాజీ.

సుబ్బా లోపలికెళ్తూనే కాళిదాసుగారికి నమస్కరించాడు.

కాళిదాసుగారు సుబ్బావైపు కోపంగా చూసి తన భారి శరీరాన్ని అసహనంగా కుర్చీలో కదిలించారు.

"రావయ్యా పెళ్ళి కొడుకా, రా నిలబడ్డావేం కూర్చో నేకూ మీ అయ్యగారికీ సరిపోయింది. ఎందుకయ్యా మీకు చాతకాని యవ్వారాలూ!" అంది అప్పుడే చేటలో బియ్యం పోసుకుని వచ్చి కాళిదాసుగారి ఎదుట కూర్చుని అతని భార్య సత్యవతి.

కాళిదాసు భార్యవైపు కోపంగా చూసి "మొగోళ్ళవ్వారంలో తలదూర్చొద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను. బియ్యమేరుకోటానికి ఇక్కడే తగలడాలా. ఎల్లి ఎనకవైపు సావకూడదూ!" అన్నాడు.

సత్యవతి మూతి తిప్పింది.

"నాకేంటంత కర్మ! ఎనకేపు కూర్చోడానికి. నా బాబిచ్చిన బంగారంలాంటి పొలవమ్మి ఈ ముదనష్టపు వడ్డీయాపారంలో పెట్టి నిలువునా ముంచారు. మీ ముఖం, ఆడి మోహం సూసి ఎవడన్నా టయిముకి వడ్డీ యిస్తన్నాడా! దానికీ తెలివితేటలు కావాల!" అంది సత్యవతి అంతకంటే కోపంగా.

కాళిదాసు కోపాన్ని గుటకలుగా మింగి సుబ్బా వైపు గుర్రుగా చూసి "కొంపేవన్నా గుర్తుందా? వసూళ్ళేవీ?" అన్నాడు.

సుబ్బా చేతులు కట్టుకుని "తిరుగుతూనే వున్నానండి. రేపురా మాపురా అంటున్నారు. వసూలు కాకుండా ఏ మోహం పెట్టుకురాను" అన్నాడు అతి వినయంగా.

"అవునిలా చెవులేడాలేసుకుని ఎల్తే యిస్తారు" అంది సత్యవతి వెటకారంగా.

సుబ్బాకి నవ్వొచ్చిందామాటలకి. కానీ పెదవులు బిగబెట్టి ఆవిడకేసి జాలిగా చూశాడు.

"చాల్లే ఎదవేషం. ఇద్దరికిద్దరే. ఏవన్నా తిన్నావా. కూచుని తగలడు. కాఫీ తెస్తా" అంటూ చేట టీపాయ్ మీద పెట్టి లోపలికెళ్ళింది.

సుబ్బా అనుమానంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"కూర్చోమందిగా, కూర్చుని తగలడు" అన్నాడు కాళిదాసు.

అదే అదనుగా గబుక్కున కూర్చున్నాడు సుబ్బా.

"ఆ మాస్టారిగాడి కేసేవయ్యింది?

"ఏం చెయ్యను సర్, అతని దగ్గర పైసాలేదు. కొడుకుకి ఫోను చేస్తే నాకేం సంబంధం లేదంటున్నాడు. చంపితే చంపుకోమన్నాడు. ఇతనుకూడా కాళ్ళట్టుకుని ఆమాటే అంటున్నాడు."

"మరేసెయ్యలేకపోయావా?" కసిగా అన్నాడు కాళిదాసు.

"అలాగే అనుకున్నానుగాని మీ మోహం చూసి. వూరుకున్నాను" అన్నాడు సుబ్బు.

"మధ్యలో నా మొహం దేనికి? ఆడేవన్నా నా మేనమావకొడుకా?"

"అదికాదండి. కేసులూ, జైళ్ళూ బెయిళ్ళూ.. లాయర్లూ చాలా ఖర్చుకదాండీ"

"మీ మొహాలకి మర్డర్లొకటే తక్కువ. ఎలాగో ముళ్ళమీద బట్ట చిరక్కుండా వసూలు చెయ్యండి" అంటూ ఇద్దరికీ కాఫీ తెచ్చిచ్చింది సత్యవతి.

"అవున్రే, నువ్వు నిజంగా ఏవన్నా మర్డర్లు చేసావా? ఎదవ గొప్పలు పోతున్నావా?" అనడిగాడు కాళిదాసు ఆరాగా.

"చెయ్యలేదనుకోండి. కోపం వస్తే చేస్తానేమో!" అన్నాడు సుబ్బు.

"సరి సర్లే. మనకంతదాకా వద్దుగాని. కాస్త వసూళ్ళయ్యేట్లు చూడు. తెలియని యవ్వారంలో తలదాక దిగిపోయాను. అసలన్నా రావాలి కదరా! నువ్వేమో అమాసకి పున్నానికి కనిపిస్తే డబ్బులెలా వసూళ్ళవుతాయిరా! కాస్త గట్టిగా వుండు మరి" అన్నాడు మెత్తబడి.

సుబ్బూకి ఈ రెండేళ్ళలో ఆ భార్యాభర్తల ధోరణి బాగా అర్ధమయింది.

ఇద్దరూ చూడ్డానికి ఆకారాలకి భీకరంగానే వుంటారు. కాళిదాసుగారయితే నేరేడు పండురంగు, బానపొట్ట, బుర్రమీసాలు ఎర్రజీరల కళ్ళు. చూడగానే భయపడతారు. సత్యవతిగారు నోరు మనిషి. మాటకి ముందు గయ్యిన లేస్తుంది. కానీ యిద్దరికీ బ్రతకడం చేతకాదు. ఏవో వ్యాపారాలు చేసి నష్టపోయి ఎవరో స్నేహితుడు మాటలు నమ్మి భార్యకి కట్నంగా యిచ్చిన బంగారంలాంటి పొలం అమ్మి ఈ రంగంలోకి దూకాడు. వసూళ్ళ కోసం పెట్టిన మనుషులు ఇతన్నే తినేయడం మొదలు పెట్టారు. కేసులు నెత్తికి చుట్టుకునే స్థితిలో దిక్కులేక రైల్వేస్టేషన్‌లో కూర్చున సుబ్బు ఎవరితోనో గొడవపడి వాణ్ణి తన్నడం చూసి యింటికి తెచ్చుకున్నాడు. కొంతవరకు సజావుగా వడ్డీలు వసూలు చెయ్యడంతో కొంత మనశ్శాంతిగా బ్రతుకుతున్నాడు."

సుబ్బూకి ఆ కుటుంబం అంటే జాలి, ప్రేమా ఉన్నాయి.

అందుకే కాళిదాసుని వదిలేసి పోవడం యిష్టంలేక అతని దగ్గరే కొనసాగుతున్నాడు.

"కొద్దిగా నా పనుల్లో కూడా పడి మీ పని పట్టించుకోలేకపోయాను. ఈ వారం అన్నీ చేసుకొస్తాను" అన్నాడు వినయంగా.

"చూడు మరి! ఎవర్నీ ఏవీ చెయ్యకు" అన్నాడు కాళిదాసు.

"పాముని కరవొద్దన్నారుగాని బుసకొట్టొద్దనలేదు. కాస్త కరకుగానే వుండు" అంది సత్యవతి.

"సుబ్బు బుద్ధిగా తలూపి లేచి నిలబడ్డాడు"

"అన్నం తినెళ్ళరా" అంది సత్యవతి.

"వద్దండి. ఇంటిదగ్గర.."

"ఏంర్రా, పెళ్ళిగాని చేసుకున్నావా?"

"అవునండి. మీరిచ్చే డబ్బుకి అదొకటే తక్కువ"

"ఎదవకి ఎటకారాలెక్కువ. ఇంట్లో ఎవరో ఆడలేడీసున్నారని మా అంజిగాడు చెప్పాడు" అంది సత్యవతి.

"భలేవారండి. లేడీసుంటే ఒకటేవరసాండీ" అంటూ బుర్ర గీక్కుంటూ నవ్వాడు సుబ్బు.

"సర్లే.. నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటే మాకు సంతోషమే కదరా.. ముందు మాకు చెప్పి ఏడు" అన్నాడు కాళిదాసు కూడా నవ్వుతూ.

"అలాగేనండీ, ఏడ్చే రోజొస్తే తప్పక చెప్పే చేసుకుంటాను" అంటూ బయటపడ్డాడు సుబ్బూ. ఎలాగైనా ఈ వారంలో కొంతన్నా డబ్బు వసూలు చేసి కాళిదాసుగారికి ముట్టజెప్పాలన్న కృతనిశ్చయంతో.

పనివాళ్ళతో అమ్మాజీ కూడా మీరాబాయిగారింట్లోకి ప్రవేశించి ఆశ్చర్యపోయింది.

కారణం క్రింద వాళ్ళుంటున్న భాగాలకి, పైన మీరాబాయి వున్న పోర్షన్‌కి అసలు సంబంధమేలేదు.

పైభాగమంతా పాలరాతి ఫ్లోరింగ్‌తో, విశాలమైన కిటికీలతో రెండు బ్రాత్రూమ్ టాయిలెట్లతో అందంగా వుంది. నిజానికి చాలా పెద్ద యిల్లేం కాదది. ఒక వంటగది, విశాలమైన హాలు, బెడ్‌రూమ్ పెద్ద టెర్రస్ ఉన్నాయి. గోడలు కాస్త మాసి ఉన్నాయి. ఒంటరి, జబ్బుతో వున్న వృద్ధురాలుండటం వలన ఆ భాగం కళ తప్పింది.

వెంటనే ఏదో తోచినదాన్లా రివ్వున మెట్లదాకా వచ్చి 'అమ్మాయిగారూ, అమ్మాయ్‌గారూ' అంటూ కేకపెట్టింది.

ఆ పిలుపుకి మహా బయటకొచ్చింది.

"అమ్మాయ్ గారూ మీరోసారి పైకి రండి" అంది అమ్మాజీ ఉత్సాహంగా.

"ఎందుకూ?" అనడిగింది మహా సందేహంగా చూస్తూ.

"ఒకసారి రమ్మంటే"

మహా వెంటనే పైకెళ్ళింది.

అమ్మాజీ మహా చేతిని పట్టుకుని "ఈ ఇల్లు చూడండి" అంది లోపలికి లాక్కెళ్తూ.

మహా అయిష్టంగానే లోపలికెళ్ళి ఆ యింటిని చూస్తూ అప్రతిభురాలయింది. కారణం విశాలమైన ఆ కిటికీలోంచి దూరంగా ఒక వలయాకారంలో ప్రవహిస్తున్న అఖండ గోదావరి కనిపించడమే. రెండు కొత్త బ్రిడ్జిలతో పాటు చాలా దూరంగా లీలగా ధవళేశ్వరం బారేజ్ కనిపించడం. పచ్చగా ఆ ప్రాంతమంతా మెరిసిపోతున్న కొబ్బరి తోపులు.

"భలేవుంది కదూ!" అంది మహా.

"అద్సర్లెండి. మీరిల్లు మారదావంటే సుబ్బూ ఒప్పుకోవడంలేదు కదాండీ. ఈ యిల్లన్నా తీసుకోమనండి. ఇక్కడే వున్నట్లుంటుంది. మీకు సదుపాయంగానూ వుంటుంది" అంది అమ్మాజీ.

అమ్మాజీ సలహాకి మహా కళ్ళు మెరిసాయి.

ఆ వెంటనే కొంత నిరుత్సాహపడుతూ "అద్దెంత చెబుతారో.. అసలొప్పుకుంటాడో లేదో" అంది సందేహంగా మహా.

"ఒప్పుకుంటాడు లెండి అలా మొండిగా కనబడతాడు గాని. మీరిబ్బంది పడుతున్నారని బాధవుంది. నే చెబుతాగా" అంది అమ్మాజీ మహాని సముదాయిస్తూ.

అంతలో సీత కొంతమంది మనుషుల్ని తీసుకొనొచ్చింది.

వాళ్ళు మంచం, అక్కడున్న కుర్చీలు, టేబుల్ వంట సామానూ తీసుకెళ్తుంటే మహా ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "సీతగారూ.. అవన్నీ ఏం చేసుకుంటారూ" అనడిగింది అమాయకంగా.

"నన్ను గోరంటన్నారా అమ్మాయిగోరూ!" అంది సీత నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా.

"అద్సరే. ఇవన్నీ నీ గుడిసెలో ఎక్కడ పెడతావ్?" అనడిగింది అమ్మాజీ.

"బలేటోరండి. ఇయ్యి సూసుకునెల్లి అమ్మేసానండి. నాకెందుకీ సామానూ!" అంది సీత.

వాళ్ళు సీతకి డబ్బులిచ్చి వెళ్ళిపోయారు.

"పదండి పదండి ఇక్కడంతా దుమ్మొస్తాది. నేను సుబ్రం చెయ్యాల" అంది సీత అమ్మాజీని, మహాని.

ఇద్దరూ కిందకి దిగొస్తుంటే సుబ్బూ ఎదురొచ్చాడు.

"పైనేం చేస్తున్నారు?" అనడిగాడు వస్తూనే.

అమ్మాజీ మహాని క్రింద వదిలేసి "నువ్వోసారి యిటురా అన్నా" అంటూ సుబ్బూ చెయ్యి పట్టుకుని పైకి లాక్కెళ్ళింది.

సుబ్బూ అర్థంకానట్లుగా చూసి "ఏంటీ?" అన్నాడు

"ఇల్లు బాగుంది కదన్నా" అంది అమ్మాజీ సంబరంగా.

సుబ్బు తలూపాడు.

దూరంగా మెలికలు తిరిగి ప్రవహిస్తున్న గోదావరి అతనికీ నచ్చింది.

"ఈ యిల్లు నువ్వు తీసుకో అన్నా! నువ్వడిగితే బజన్‌లాలు కాదనడు" అంది అమ్మాజీ.

"నాకెందుకు?"

"అదేంటన్నా అలాగంటావు. పాపం అమ్మాయిగారు అక్కడుండలేకపోతున్నారు కదా!"

సుబ్బూ అమ్మాజీవైపు కోపంగా చూశాడు.

"అంటే ఉండటానికి ఆవిడా - ఉంచడానికి నువ్వూ సిద్ధపడిపోయారన్నమాట" అన్నాడు.

అతని మాటకి అమ్మాజీ కొద్దిగా భయపడింది.

"లేదన్నా. నాకెం తెలుసు ఆవిడ ఆ బయట బాత్రూంలో స్నానం చెయ్యలేక యిబ్బంది పడ్తున్నారు. ఆవిడ బయటకొస్తేచాలు - ఆ రామక్రిష్ణగాడు పళ్ళికిలించుకుని వచ్చి నిలబడి వంకరమాటలంటున్నాడు. అందుకని చెప్పా. అంతే!" అంది మెల్లిగా.

"నువ్వు వాళ్ళు రంగులెలా వేస్తున్నారో చూసుకో" అంటూ క్రిందకొచ్చేసాడు.

వెనకాలే వస్తున్న అమ్మాజీని చూసి "చెప్పావా?" అన్నట్లు సైగ చేసి అడిగింది మహా.

అమ్మాజీ తల పంకించింది చెప్పానన్నట్లుగా. వారిద్దరి సైగలూ సుబ్బూ చూపుల్ని దాటిపోలేదు.

ఇల్లంతా శుభ్రం చేసి సుబ్బూకి తాళాలిచ్చి వెళ్ళింది సీత.

"ఒకసారి పైకెళ్దాం రా" అంటూ పిలిచాడు మహాని సుబ్బూ.

"ఎందుకు?"

"పైన బాగుంది. చూద్దువుగాని రా"

"నిన్న చూశాన్లే" అంది మహా నిర్లిప్తంగా.

"ఇప్పుడు కలర్స్ వేసారు కదా! రా" అన్నాడు సుబ్బూ.

మహా కొంచెం కోపంగా మరి కొంత అయిష్టంగానూ సుబ్బూ వెంటనడిచింది.

అప్పుడే సరిగ్గా రామక్రిష్ణ బయటకొచ్చి నిలబడి "ఏంటో చూస్తుండగానే మన బిల్డింగ్‌కి కలర్సొచ్చేస్తున్నాయి" అన్నాడు వెటకారంగా మహావైపు చూస్తూ.

సుబ్బూ రెండు మెట్లు దిగి వెనక్కొచ్చి రామక్రిష్ణ చెంపఛెళ్ళుమనిపించి "ఇప్పుడు రంగులు మరీ బాగా కనబడతాయి చూడు" అన్నాడు కోపంగా.

అనుకోని ఆ చర్యకి రామక్రిష్ణ నివ్వెరపోయి చెంపపట్టుకున్నాడు.

"ఇప్పుడు అద్దంలోకెళ్ళి చెంపచూసుకోరా. మంచి రంగుతో ఉంటది. పనీపాటా లేని ఎదవ" అంది అక్కడే కూర్చుని అంతా చూస్తున్న పాపాయమ్మ.

రామక్రిష్ణ లోపలికి పరిగెత్తాడు.

పాపాయమ్మని చూసి "సారీ మామ్మా" అన్నాడు సుబ్బూ.

"మరేం పర్లేదు. ఎద్దంత ఎదవని నేను చెయ్యలేని పని నువ్ జేసావ్. ఆడి పెళ్ళాం లేదు. అదికూడా సూసుంటే మా సంబరంగా వుండేది" అని తిట్టిపోసింది పాపాయమ్మ.

ఆ సంఘటన చూసి బెదిరిపోయింది మహా.

"నీకు కోపమెక్కువా?" అనడిగింది పైకెళ్ళాక.

సుబ్బూ జవాబు చెప్పలేదు.

తాళం తీసి "రా" అన్నాడు.

క్రీం కలర్ గోడలతో ఆ భాగం యిప్పుడు మరింత అందంగా వెలుగుగా కనిపిస్తున్నది. తలుపులకి కిటికీలకి వేసిన ఎమల్షన్ మెరుస్తున్నది.

"బాగుందా?"

"ఊ" అంది మహా మౌనంగా.

"నీ కోసమే తీసుకుంటున్నా"

ఆ మాట విని మహా కళ్ళు మెరిసాయి.

"నిజంగానా?" అంది సుబ్బూ చేతిని పట్టుకుని ఊపుతూ.

అలా మహా చిన్నపిల్లలా సంతోషంతో ఊగిపోతున్నప్పుడు సుబ్బూ మనసులో ఏవో ఆశలు తీగెలు సాగుతాయిగాని వెంటనే ఆమె ఎవర్నో ప్రేమించిందన్న విషయం గుర్తొచ్చి అవి తలలు వంచి ముడుచుకుపోతాయి.

"నా వలన అద్దె ఎక్కువ యివ్వాల్సి వస్తుందా?" అంది కొద్దిగా అపరాధభావంతో

"లేదు. ఈ బాధ్యతంతా నాకే అప్పచెప్పాడు నిజానికి భజన్‌లాల్. కాని నాకు తట్టలేదు మనమే తీసుకుందామని. అమ్మాజీ అంతా చెప్పింది అందుకే కోపంతో వాణ్ణి వాయించాను"

"నాకు భయమేసింది - వాడు పాపాయమ్మగారి కొడుకుని నీతో చెప్పలేదు" అంది మహా కన్నీళ్ళతో.

"లేదు. ఇలాంటివి దాయకు. నాకు కోపమెక్కువా - అని అడిగావు కదూ! అవును. ఎక్కువే. ఆడవాళ్ళని వంకర మాటలని సతాయించేవాళ్ళంటే. సరదాగా ఉండటమంటే ఇంకొకరి మనసు నొప్పించడం కాదు. ఆ విషయంలో నేను ఉపేక్షించను" అన్నాడు సుబ్బు.

ఇద్దరూ టెర్రస్ మీద కెళ్ళారు.

"ఇక్కడ మనం మొక్కలు పెంచొచ్చు కదా సుబ్బూ!" అంది మహా కలల్లో తేలిపోతూ.

"అవును డ్యూయట్లు కూడా పాడొచ్చు" అన్నాడు సుబ్బూ వెక్కిరింతగా.

మహా అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

మళ్ళీ వెంటనే పరిహాసంగా నవ్వుతూ "అయ్ మీన్ నాతో కాదులే. పద కిందకెళ్దాం" అన్నాడు.

ఇద్దరూ క్రిందకి దిగొస్తుండగా అమ్మాజీ గుమ్మంలో నిలబడి 'ఏవయ్యింది' అన్నట్లుగా సైగ చేసింది.

'సక్సెస్' అన్నట్లుగా బొటనవ్రేలు చూపించి నవ్వింది సుబ్బూ వెనకాలే వస్తూ మహా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments